

פניני עיני חמד

יוצא לאור ע"י בית הכנסת שכונת עין חמד - אגודת ציון

העלון מוקדש לרפואת ציון בן צ'חלה

פרשת מקץ - חנוכה ילדים

"אבל אשמים אנהנו על אחינו אשר ראינו צרת נפשו בהתחננו אלינו" (בראשית מ"ב, כ"א)

עליהן שוב ושוב. הרבה פעמים על ידי ויתור אפשר להשיג תוצאות הרבה יותר טובות.

ואמר אחד מגדולי המחזירים בתשובה בדורנו, לאחר שנפגש עם כשישים נערים שנשרו והאזין לבעיותיהם ומצוקותיהם, שזה הפירוש של "אשמים אנהנו" - שרוב רובו של הנוער הנושר הגיעו לידי כך, מפני שהלכו איתם במשטר חזק מדי והתנהגו איתם בכפייה, הענישו אותם יותר מדי, וזה מה שגרם להם לסטות מן הדרך.

וכתב האדמו"ר מפיאסצנא זצ"ל הי"ד, בספרו חובת התלמידים וזה לשונו: "גננים הם בגן ה' לעבדה ולשמרה, ואף אם יראו בהם נערים אשר לפי הכרתם מרי נפש הם ומידות רעות להם, ידעו שזה טבע של גרעיני הנשמות, מרים הם בחניטתם ומלאים עסיס בגדלותן, אין מידה וטבע רעה בהחלט בילד מישראל. אסור לאדם לומר על ילדים שהם אינם טובים. כל ילד הוא חלק אלוה-ממעל, כל ילד הוא צלם אלוקים. אם אדם יבוא ויאמר על ילד שהוא אינו טוב, הרי זה כאילו ששמע על פרי מסוים שהוא מאוד טוב והלך וקטף את הפרי בהיותו בוסר, אכל אותו עם הקליפות והחרצנים, ואמר, כי הפרי כלל אינו טוב. וכל זאת מדוע? אך ורק משום שקטפו שלא בזמנו ולא אכלו בצורה הראויה. לפני קטיפת הפרי ואכילתו יש צורך לחכות שיצמח ויגדל, יש לטפח אותו כראוי, להשקותו ולדשנו - ורק אז יוכל לראות פירות טובים ומוצלחים".

בברכת שבת שלום וחג שמח
הרב אליהו חיים פנחסי
רב ק"ק "עין חמד" - מבשרת ציון

נשאלת השאלה: מדוע האשימו השבטים את עצמם, והרי מובא בחז"ל שהם דנו והושיבו בית דין ופסקו, שזה מגיע ליוסף. אם כן, מדוע הם אומרים עכשיו שהם אשמים?

וההסבר הוא, שכאשר הקב"ה רצה לברוא את העולם במידת הדין וראה שאין העולם יכול להתקיים, שיתף בבריאה מידת הרחמים עם מידת הדין. וכמו כן השבטים עשו חשבון, שאמנם לפי הדין זה היה מגיע ליוסף, אך האשימו את עצמם שהיה עליהם לשתף גם את מידת הרחמים. כאשר הם ראו שהוא כל כך מתחנן אליהם, היה צריך להיפתח ליבם ולרחם עליו, ועל כך שהיה ליבם אטום - מגיע להם העונש כעת.

כך גם בעניין חינוך ילדים. גם אם לפעמים מגיע לילד עונש, עלינו לזכור שבסך הכל הוא ילד, ולראות אותו, כאילו הוא מתחנן על נפשו שלא נעניש אותו ונפגע בו. אפשר גם בדרך אחרת, להסביר ברחמנות, בחום ואהבה. כמבואר בגמרא, ברכות (ז). עדיף פעם אחת, שבה הילד מגיע לידי הבנה מעצמו, מאשר להכותו מאה פעמים. כאשר נותנים לילד מכות, אין זה גורם לו להבין. כאשר מדברים אליו, אף על פי שלא נראה שהוא קולט ומקבל, הרי בסופו של דבר, המלים חודרות ומשפיעות, ומצליחות לעשות את הרושם הדרוש, גם אם צריכים לחזור

העלון מוקדש להצלחת

י.מ.ש. כדורי וב"ב יצחק אריאל בן טובה חגי פרדזל וב"ב נעם יצחק בן רחל ברכה מאיר ישראל בן רחל ברכה - יראת שמים תומר בן רופת ציון ומאיר אברהם וב"מ ניסן משה בן חנה ליאור יהושע סומך וב"ב יהודה אריה בן רחל ברכה ארז בן שושנה עינת בת רחל ברכה שמעון בן זלפה רחל ברכה בת פדילה דליה יצחק דדש אור דניאל בן איריס חן בן איריס נועם בן איריס

זיווג הגון וכשר במהרה

אורן בן אסתר חנית בת סימי אילן בן גולייט חגית בת ז'ילה חיה אילנה בת רחומה

זרע קודש בר קיימא

סימן בת אסתר איתי שמואל בן אסתר זרי נטלי בת יונית נועם בת ברכה רחל מרים בת יהודית כרמית בת יהודית אורית בת רחל

רפואת הנפש והגוף

הראשל"צ הר"ג עובדיה יוסף בן גורג'ה הרה"ג יוסף שלום אלישיב בן חיה מושא הגה"צ אליעזר ברלנד בן עטיא שליט"א מאיה בת עדי אפרת דליה בת נעימה אורן בן אסתר יצחק בן עזרא ימנה ניזרי בת סטה- מרדכי ניזרי בן פרחה- בריאות ואריכות ימים רחל בת זוהרה נעם דוד בן סימה ז'ילה חיה בת אקבאל - בריאות ואריכות ימים אסתר בת סוליקה רפאל משה בן רחל יצחק בן עדי אור בן עמי מזל בת חנה יצחק בן לורה לאה יסין בן נעימה ברכה בת ענה- יהודה בן סעידה

כ"ז כסליו תשע"א 4/12/2010

פרשת מקץ ג' חנוכה

הפטרה: "רני ושמחי בת ציון" - זכריה פר' ב-ד

ש. חורף	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	15:59	17:14	17:44
ת. אביב	16:13	17:16	17:39
חיפה	16:03	17:14	17:39
ב. שבע	16:11	17:17	17:43

זיווג הגון, פרנסה טובה ובריאות איתנה
לאליהו ניזרי בן ימנה הי"ו

העלון מוקדש להצלחת
ציון ומאיר אברהם ובני משפחתם

שואל ומשיב בהלכה – הלכות חנוכה

האם מותר לאבל להשתתף בסעודות שעושים בחנוכה? ומה הדין לעניין אמירת "הלל" בבית האבלים בימי החנוכה? ומה הדין כאשר חל יום האזכרה תוך ימי החנוכה?

שאלה: ?

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת:

תשובה: !

אבל תוך שנה על אביו או אמו, או תוך שלושים על שאר קרוביו, נראה, שמותר לו להשתתף במסיבות חנוכה כאשר אומרים דברי תורה בסעודה, אך שלא יהא כלי נגינה במקום. והמחמיר מלהשתתף בסעודה זו גם בתנאים אלו- תבוא עליו ברכה. בימי חנוכה יש להימנע מלעלות לבית העלמין בסיום השבעה או השלושים, כיוון שמן הסתם יגיעו לידי בכי - ואין זה ראוי בימים הללו. אלא יעלו בסוף החנוכה. ובמלאות השנה יש להתיר את העלייה לבית העלמין. בימי החנוכה מותר לומר "הלל" בתפילת שחרית בבית האבל, וגם האבל עצמו יאמר עם הציבור.

השתתפות בצער הזולת

להלן סיפור מופלא ביותר, שיש בו כדי ללמדנו, עד כמה רבותינו השתתפו בצער הזולת, התפללו מעמקי לבם ושפכו דמעותיהם, עד שניתן לחוש, כאילו הם עצמם נמצאים באותה צרה:

פעם אחת, כשבא הרב מפוניבז' זצ"ל ל"חפץ חיים" זצ"ל, שמע בכניסתו לבית בכיות שבוקעות מחדרו של הסבא קדישא, ממש כאילו מת מוטל לפניו. נחרד הרב מפוניבז' ושאל את הרבנית, בעלת הבית: "מה קרה? מה הבכיות הללו?" - "לא קרה דבר מיוחד", השיבה, "הרב עומד ומתפלל עבור אישה שמקשה ללדת!"

הפוך בה והפוך בה - דכולה בה

בקוצק היה יהודי חריף שכל ובעל יוזמה, אבל לא הצליח בכל מה שניסה לעשות לפרנסתו. שוב ושוב ניסה את כוחו במסחר, אולם פעם אחר פעם הפסיד את כספו. פעם נכנס אל הרבי ושפך לפניו את מצוקתו. שאלו הצדיק: "האם אתה יודע את הטעם לדברי הפסוק בקהלת 'לא לחכמים לחם'?" שחק האיש. אמר לו הרבי: "אומר לך את הפירוש. הקב"ה אומר לחכם: אם חכם אתה וסומך על שכלך - נסה להשיג את לחמך בעצמך ונראה מה תמצא".

"אָפּאָ צײַני אַף הַקָּרִיט, מַאִין יֵבֵא עֲנִי - עֲנִי מַעַם ה' עֲשֵׂה שְׂמִיט וְאָרְץ -
כְּאֶשֶׁר הֶאֱדַט נִמְצָא בְּצִרָה וּמְצָפָה לְיִשְׂרָאֵל, רַק אַתָּה יִצְפֶּה עֲצָמוֹ כְּאִין, רַק אַל יִבֹּא עֲנִינוּ מַעַם
הַקָּב"ה. אַחֲרַי, הַבּוֹרָא אֵלֵינוּ: "אֵת אַתָּה מַסְפִּיק חֶכֶם בְּעֲצָמְךָ - תַּסְתַּדֵּר לְפָנֶיךָ וְנִרְאֶה".

קדישת קודש

אנו מבקשים בכל לשון של בקשה מקוראי העלון לבוא ולסייע לנו בממון העלון. כפי הידוע, עלוננו מדפס בכ-5000 עותקים ומופץ לירושלים והסביבה, אשדוד, אשקלון, מבשרת ציון, מעלה אדמים, טבריה והצפון - במתכנת מצמצמת.

העלון ממומן רק ע"י אנשים שהפצת התורה נמצאת בראש מעינם ונדבה לבם לסייע. עריכת העלון והפצתו נעשית ע"י מתנדבים, כך שכל ההוצאות הכספיות הולכות ישירות להדפסת העלון בלבד! כ-ל תרומה תתקבל בברכה!!!

לצערנו הרב התרומות פחתו בצורה משמעותית וישנו חוב נכר לבעל הדפוס. נתן כמובן לתת מכספי מעשרות. היו שתפים בהפצת התורה וחזיק באמונה ובטחון בבורא העולם. למעוניינים, נא לפנות לליאור 0504-115673 נתן לשלוח צ'ק, נא לכתב לפקודת ביה"כ עין חמד בצרוף קרס או להפקיד ישירות לחשבון 10-678-027989/58 (החשבון ע"ש ליאור עצמון- בנק הישיר הראשון בהפקדה בבנק לאומי)

מנויים:

לקבלת העלון חנם
ב-email מידי שבוע
שלח את כתובתך אל:
PnineEH@gmail.com

הקדשת העלון

נתן להקדיש את העלון לעלוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זוג הגון,
חזרה בתשובה וכו' נא לפנות לליאור בטל" 0504-115673
כתבת המערכת: עבור ליאור עצמון
ר'ח' הבשם 26 א.ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מקוד 90805

לשאלות בהלכה:

נא לפנות לרב
אליהו חיים פנחסי
בטל" 054-7646633

המקובל רבי דוד בן ברוך הכהן אזוג זצ"ל המכונה ה"כהן הגדול": שם המשפחה **אזוג** הנו ר"ת אלמנה זונה וחללה גרושה, דהיינו כהן טהור. כשנולד ר' דוד, **הבחין אביו הקדוש שחתום על מצחו של בנו שם ש-ד-י**, וגזר על בני המשפחה שלעולם לא יוציאו מהבית את בנו בלא כיסוי ראש ומצחו עד העיניים, **ומי שמביט במצחו מיד נעשה סומא רח"ל**. ומסיבה זו עזבה המשפחה את הרי האטלס. כשגדל נודע כצדיק קדוש ומפורסם. רבים מאנשי המקום שאלו את עצתו ופנו לבקש עזרה ולהתברך מפיו, הוא נהג לברך את הכל בברכותיו אשר לא חזרו ריקם מבחינת צדיק גוזר והקב"ה מקיים. **מלומד בניסים**. גם היום, לאחר פטירתו ישנם סיפורים רבים הקשורים לצדיק.

סיפורים רבים על מעשה ניסים נקשרו אל הצדיק. הרב התפרסם גם במידת החדס, **מעולם לא השהה פרוטה ללון בביתו כי היה מחלק הכל לעניים**. תיקן תקנות רבות בדרום מרוקו ורבים השיב מעוון. גם לאחר פטירתו שמו השפיע על כל הסביבה. נפטר ב-ג' בטבת ה'תקמ"ד (1784). וגם בימנו אנו, יום ההילולה נערך ברוב עם מדי שנה ביום פטירת הצדיק ומשתרע על פני שלושה ימים. ציונו בתיזרת (אג'ז נבאהמו-מדרום למרכאש).

אביו: ר' ברוך. **ילדיו:** ר' בנימין (ימין). ר' ברוך. **אשתו:** אחותו של הרה"ק ר' כליפא מלכא.

מסופר כי בפריז חי לו גוי בעל מפעל גדול ולו בן ובת, בתו נישאה ואילו הבן נשאר ערירי בשל העובדה כי הנו חולה נפש. לימים נפטר האב וניהול המפעל נשאר בידי חתנו (בעלה של בתו). יום אחד ראה אחד העובדים את בעלת המפעל, כשהיא מזילה דמעות ובוכה על מר ליבה. ניגש העובד לבעלת המפעל ושאלה: "גברתי, מדוע את בוכה? מה יש לך מה קרה?". ענתה לו: "מדוע לא אבכה? אחי המסכן חולה נפש, משוגע, כמה כסף יש לו, והוא לא נהנה, איני יכולה לסבול עוד את המצב הזה, שבו הוא קורע ושובר כל מה שיש בבית, ובנוסף לשאר הצרות הוא גם מרביץ לנו".

אמר לה העובד: "שמעי, אני מוצאי ממרוקו, **מעירו של הצדיק רבי דוד בן-ברוך, אם את רוצה להאמין לי, לכי לשם עם אחיך והוא יחזור בריא לצרפת**". הלכה לה האשה ודיברה עם בעלה, וזה קרא לעובד היהודי, שזה למעלה מעשור שנים שלא ביקר בעיר הולדתו שבמרוקו, אמר לו: "בוא הנה. כך וכך סיפרת לאשתי?" ענה לו: "כן, כך סיפרתי". שאל אותו: "האם אתה יכול לנסוע איתנו לשם? כי אנו לא יודעים היכן מקום קבורת הצדיק? ואני אשא בכל הוצאות הנסיעה כולל פיצוי שיפצה אותך בגין משכורות בעת היעדרותך מהעבודה". העובד היהודי הביע את הסכמתו להצטרף לנסיעה למרוקו, ולאחר שסיימו את כל ההכנות לנסיעה התארגנו ויצאו לשדה התעופה.

בהגיע זמן העלייה למטוס נעלם להם לפתע הבן המשוגע וכל מאמציהם למוצאו עלו בתוהו. היהודי בראותו, כי הבן המשוגע לא בנמצא והטיסה אמורה לצאת לדרכה בעוד עשר דקות החל למלמל בקולו: "**בעזרת ה' יתברך ובעזרת רבי דוד בן-ברוך אינני יודע איפה החולה. אנא עזרו לנו למצוא אותו**". בעודו ממלמל את בקשתו, לפתע הבן נמצא מתחת למטוס, והוא ומלוויו עלו למטוס בטיסה שאמורה להביאם לעיר קזבלנקה. בעיר שכרו רכב שהסיעם לעיר תיזרת ולאחר מכן לקברו של הצדיק רבי דוד בן-ברוך. בהגיעם לקבר הצדיק לקחו היהודי שהגיע מפריז, יחד עם הממונה על האתר, את הבן קשרו והניחוהו ליד הקבר, והחלו קוראים בקול: "**רבי דוד בן-ברוך, רבי דוד בן-ברוך**".

לפתע נשמע קולו של הבן המשוגע: "**מה קרה? מדוע קשרתם אותי?**". ענו לו: "היות שאתה חולה במחלת הנפש ממנה אתה סובל, נאלצנו לקשור אותך". בתגובה ענה להם: "**איני חולה בשום מחלה, אני לא חולה נפש, אני אדם בריא!**", וקרא בעצמו: "רבי דוד בן-ברוך". קרעו את החבלים, שהיו כרוכים על גופו ואמר להם: "**אני עתה אדם בריא**".

הואיל והגויים לא היו מודעים לכללי התנהגות במקרה של אירוע נס שכזה ואינם מודעים לעוצמת ההודאה לה' ולצדיק והצורך בקיום סעודת הודיה, שאל את היהודים: "מה עלינו לעשות? אנו באים מצרפת". ענו לו: "**יש לערוך סעודה ולחלק אותה בין עניי העיר**". שאל אותם: "כמה עניים יש בעיר?". ענו לו: "יש במקום כחמישים משפחות עניות". אמר להם: "חשבו מה עלות 5 ק"ג בשר חמש ק"ג סולת וחמש סוכר לכל אחד, ואני אשלם את כל ההוצאה". בו במקום עשו את החשבון והגוי העביר את כל הסכום במלואו כפי החשבון, לאחר מכן שבו לפריז, הוא ומלוויו האחות, הגיס והעובד היהודי.

בשובם לפריז, שילם הגיס ליהודי את כל שכרו וכן חודשיים של חופשה ממקום עבודתו. שמחתו של היהודי הייתה גדולה, כי לצד הפיצוי לו זכה, **בעיקר הוא שמח על הזכות שנפלה לידו, לשוב לעיר מגוריו ולעלות לקבר הצדיק, זאת לאחר היעדרות ארוכה בת שמונה עשרה שנה!** והזכות הגדולה להאדיר שם שמים באמצעות הצדיק המקובל רבי דוד בן ברוך הכהן אזוג.

עוד סיפור מופלא המובא בהקדמה לספרו "**לדוד ברוך**" כי פעם אחת הוועד הממונה על קבר הצדיק ר' דוד אלשקא זצ"ל המכונה מולאיירי, נסעו בדרכם חזרה לבראכיש ברכב פרטי. **אנשי הכפרים נתנו להם מספר חביות מלאות בין שרף**. והנה מלשין אחד רץ וסיפר לשוטרים בשער העיר מראכיש, שהנה באים יהודים ובתא המטען כמה חביות מלאות בין שרף.

כאשר הם קרבו לשער העיר- השוטרים עטו עליהם כמוצא שלל רב. הנהג בראותו זאת, אחזתו רעדה והתחיל לנדוד: "**יא ר' דוד בן ברוך. אם תציל אותנו מאלה- אני נודר עשרה פרנק לקופתך**". השוטרים הפכו בחביות חזור והפוך ואמרו לנוסעים: "**ה' עימכם. זה עתה נמכרתם ע"י מלשין. אך שווא דיבר המלשין ההוא ולא נמצא בכליכם שום דבר אסור. סעו לשלום!**".

הם עדיין משתוממים מהמראה הזה, וביני לביני נכנסו לרובע של היהודים ומצאו את ר' פינחס הכהן, נכדו של ר' דוד ניצב לקראתם, ואומר להם: "**איפה העשרה פרנק?**". והם בבהלה אחזתם ויאמרו לו: "מאין כבודו יודע מעניין זה?". אמר להם: "**זה עתה בתפילת מנחה שמתו את כפי על עיני, ומור זקני נגלה אליי ואמר לי: לך, קח נדר מפלוני אלמוני, שזה עתה הצלתו**". ויהי לנס גלוי ועצום.

רבי ליפא, גבאי צדקה מירושלים, הגיע לאיטליה כדי להתרים לטובת מוסדות תורה בירושלים. הוא התארח בבית הגביר מר הילקוט והיה מופתע מהעושר ב'ארמונו' של הגביר. מהתקרה השתלשלו מנורות קריסטל נוצצות. על רצפת השיש היו פרושים שטיחים מעשי אומן, השולחן היה ערוך בכלים מפוארים ביותר. כלי בדולח מבהיקים ומזלגות מזהב לצד צלחות פורצלן עדינות... הוא המשיך לסקור את שכיות החמדה.

לפתע צדו עיניו במראה מוזר עד מאוד... חנוכית זהב ענקית ניצבה על אחד ממדפי המזנון, **וסמוך לה היו מונחים שברי בקבוק.** 'שברי זכוכית בארמון שכזה?' תמה לעצמו. הגביר שהבחין במבטים שהשתקפו מעיני גבאי הצדקה אמר: "ודאי מתפלא אתה, רבי, מה עושות כאן זכוכיות ישנות?"

"אכן כן, הן כל כך לא משתלבות בין המוצגים יקרי הערך בביתך" – תמה הגבאי, "רבי, **הם מאוד יקרות עבורי. יותר מכל הזהב, הכסף והקריסטל. אני חייב לשברים אלה את כל עולמי....**". "עד כדי כך?" התפלא הגבאי, "כן, יש סיבה מדוע הם מונחים כאן" – השיב הגביר והחל לגולל את סיפורו:

"נולדתי בהולנד, שם למדתי בישיבה וחשבתי שאשאר שם כל ימי חיי, אך כשהגעתי לגיל 18 הגיע אלי מכתב מסבי, שהתגורר באטליה ובו ביקש שאני, הנכד הבכור, אבוא לעזור לו בחנותו תקופה קצרה, מאחר שהוא אינו חש בטוב. הוריי הסכימו ואף עודדו אותי לנסוע - **וכך מצאתי את עצמי עוזב את עולם התורה ועובר לחיי מסחר.** עזרתי לסבי בחנות מבוקר ועד ערב, אבל לצערי מצבו של סבא החמיר, ולאחר זמן מה הוא נפטר."

"אני הייתי כבר שקוע בעולם המסחר, ההצלחה האירה לי פנים ועשיתי חיל בעסקי. נהניתי מכל אגורה שהרווחתי במו ידי וכתבתי להוריי, שאני נשאר באיטליה. העסקים פרחו מיום ליום, פתחתי סניפים רבים והייתי עסוק בלנהל את העסק מבוקר עד לילה. ערב אחד, הייתי טרוד מאוד בעבודתי ונאלצתי לוותר על תפילת ערבית בציבור... היה זה הצעד הראשון בהחלקה במדרון התלול של ההתרחקות מהיהדות."

"עבירה גוררת עבירה. לא חלף זמן רב ודילגתי גם על שחרית בתירוץ שזה רק היום, אבל מחר אני ודאי אתפלל, אך המחר הזה לא הגיע. התחנתני ונולדו לי ילדים, שמץ מיהדות הם לא ידעו היות שלא חינכתי אותם בדרך של אבי וסבי, עד לאותו מקרה ששינה את חיי."

"יום אחד, בלכתי ברחוב, ראיתי קבוצה של ילדים יהודים משחקת, לפתע שמעתי זעקה נוראה, התקררתי מיד למקום והבחנתי בילד קטן מוקף בחבריו **והוא ממרר בכי קורע לב.** חבריו שעמדו סביבו ניסו להרגיעו, אך הילד לא נרגע, וכל הזמן הוא חזר על אותם המילים: **'מה אני אגיד לאבא? מה אני אגיד לאבא?'**"

"ניגשתי אל הילד ושאלתי אותו: 'מה קרה לך?' הילד הפנה אליי את מבטו. עיניו היו אדומות מבכי וכל מה שהצליח להגיד היה: 'אני בצרה צרורה! מה אגיד לאבא?!' – 'מה קרה, אולי אני יכול לעזור לך?' שאלתי. אולם הילד שהיה בסערת רוחות לא הצליח להוציא מפיו מלה. חבריו הסבירו לי במקומו שהוא בא ממשפחה מאוד ענייה, אביו חסך במשך תקופה ממושכת פרוטה לפרוטה עבור בקבוק שמן זית כדי **שיוכל להדליק את נרות חנוכה בהידור,** והיום אחר הצהריים הוא שלח את בנו לקנות את השמן, כשהוא מזהירו לבל יתעכב בדרך ויבוא ישר הביתה, כדי שהבקבוק חס וחלילה לא יישבר."

"הוא אמנם קנה את הבקבוק, אך את אזהרותיו של אביו הוא שכח. כשפגש את חבריו המשחקים הצטרף אליהם. אך דקות אחדות חלפו והבקבוק נשבר לרסיסים... הסתכלתי על הילד שהמשיך למרר בכי, וליבי נמלא צער ורחמים עליו, הבטחתי לו שאעזור לו וביקשתי ממנו להתלוות אליי לחנות, **ושם קניתי עבורו בקבוק שמן זית, שהיה גדול בהרבה יותר מהקודם,** האושר חזר לעיני הילד וכל הילדים השתתפו בשמחתו."

"בדרכי הביתה באותו ערב המשיכו המילים להדהד באוזני במנגינה מהולה בתוגה ועצבות: 'מה אגיד לאבא? מה אגיד לאבא?' ואז חלף בי הבזק של הרהור, חשבתי גם אני על עצמי: 'באמת. מה אגיד לאבא... לאבא שבשמים שהפקיד בידי נשמה יקרה וציוה עלי לשמור עליה... מה אומר לאבא אחרי פטירת? הרי הפניתי עורף ליהדות! איזה תרוץ יהיה לי כשאעמוד לפני אבא שבשמים ביום הדין?' הזדעזעתי עד עמקי נשמתו."

בו במקום חזרתי לילדים. אספתי את שברי הבקבוק מהרחוב ולקחתי אותם לביתי. **באותו הלילה לתדהמתם של אשתי וילדיי הדלקתי את נר החנוכה, מה שלא עשיתי כבר שנים רבות.** בכל לילה שעבר הדלקתי נר נוסף, התבוננתי בנרות המרצדים ובליבי הבהבה תקווה. נזכרתי בהוריי, בביתי ובילדותי, ובחנוכה התחילה דרך החזרה שלי לשורשי היהדות ולקיום המצוות... **עכשיו אתה מבין, מדוע כה יקרים בעיני שברי זכוכית אלו?!** סיים הגביר את דבריו בהתרגשות.

<p>הרב מנחם בצרי בן ויקטוריה זצ"ל משה כרמלי בן נעימה ז"ל אביבה בת איירין ע"ה אסתר בת נעמי ע"ה חנניה ז"ל בן יעקב ויהודית הי"ו אביחי בן אסתר ז"ל אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל כל נשמות עם ישראל</p>	<p>הרב אטון שבתי בן אסתר זצ"ל משה בן עליזה ז"ל יוסף מלכה בר סעדה ז"ל משה בן רוזה ז"ל מצליח בן אסתר ז"ל אינס בת מאירה ע"ה נעימה בת גורג'יה ע"ה נעמרים בן דבורה ז"ל</p>	<p>לע"נ תנצב"ה</p>	<p>הרב יצחק כדורי בן תפאחה זצ"ל יעקב בן סלימה ז"ל שמואל בן רבקה ז"ל נעמי בת כתון ע"ה עליזה בת שמחה מרילי ע"ה דוד בן רחל ז"ל ברוך בן ורדה ז"ל אדוארד בן ציון ז"ל</p>	<p>הרב שמואל דרזי בן שמחה זצ"ל מאיר מורד בן שושנה ז"ל עמרם בן חנה ז"ל סוליקה מלכה בת עישה ע"ה אברהם בן יונה ז"ל מרים בת בלה ע"ה צדיק חכם בן חזלה ז"ל אורי בן מרים ז"ל</p>
---	---	--	---	---